

S Sizlik

– Deniz Pınar · 31 Ekim 2012

"Tüm ölümlerim hasretine kandığım sevgiliye."

Bırakıp gittiğim günün
gözyaşları geliyor aklıma zemheri gecemde.
Sözcüklerim can çekişiyor,
seni intihar ederken aklımın zindanlarından.
Dilimde terk etmeye meyilli
zehir zemberek bir hoşça kal.
Aşk adına tüm fillerim çekim eklerinde.
Öznesi gizli,
kime ait olduğunu ise ben bile bilmiyorum.

Sigaramın dumanı gibi
körüklenerek sızıyor muyum içine?
Ölmek mi tek kandırışın
yoksa aynı şehirde umursamadığın ben mi?
Terk edilmiş mi?

Yüzümü kesen fırtınaya ana avrat sövmekse
kaybını hatırlattığı için, sövdüm.
Bilmiyorum,
bu kalmışlık yalnızlığımla sevişmek mi?
Seni anladığım zamanlarınsa çaresizliği.
Devrilmiş cümlelerimin sana olan isyankar bakışları.

Yeşiline kandırılıyorum gözlerinin, bilmiyorsun.
Aşkının içinde kala kalıyorum.
Sağım, solum, önüm, arkam sen.
Çıplak ayaklarla geziniyorum çakıl taşlarından yapılmış yollarında.
Çok kanamalı bir yalnızlık olarak geri dönüyor bana.

Fırtınam çıksın istiyorum, üzerime yağ istiyorum.
Güneş oluyorsun ağlayan yüzeme inat.
Dönsem diyorum yolumu kaybettiğim harabe şehrimden,
Gelsem,

ve 'dönmek' yaşasa ayaklarım,
ellerim, tırnaklarım
Baştan aşağı sen olsam.
Tutmaz mısın karanlıklarımdan.

'Aşkın Elif halini' yaşasak loş ışıkların birinde.
Aşkın her halini.
Eski, sahipsiz bir ezgiye konu olsak diyorum şimdi.
Sahiplenmiyorsun benim gibi.
Satır aralarında terk ediyorsun.
Susuz bir yaz kalmışlığında çatlıyor topraklarım.
Her yan karanlık kalıyor bana.
Her yan sen kalıyor bana.
Her tarafım sende kalıyor.

Kişiliksiz bir yıkılış tarifini veriyor geldiğim kente.
Duraksamadan geçmek istiyorum Duru'dan.
Kurtulmak istemekten geçiyorum her yanım sen.
Toprak kokan caddelerin ıssız kalleşlikleri koynumda
Kar yağışı sonrası ılık bir bitki örtüsü.
Her yanım sen...